Удар, душе, удар, небого,
По струнах мислей-веселух!
Розворуши життя мойого
Мінливого оспалий дух.
Хай, ставши на папері строго,
Думки потішать братній слух,
Народу хай прийде пора
Згадати часом пісняра!
Для щастя нам так мало треба —
Малий привіт зі сторони,
І ми вже скачемо до неба,
Вже снуємо щасливі сни;
То ж ви, кого гнітить ганеба
Убогості, хто без весни
Живе, дивіться, що за гра —
В душі та в слові пісняра!
Ми плачемо над власним горем,
Знавці своїх пекельних бід,
Пісняр же соколиним зором
Повинен обійняти світ,
За всіх терпіти, бути хворим,
Щоб людський поздоровшав рід.
Чи ж пожаліли брат, сестра
За ті боління пісняра?
Мішку, набитому рублями,
Б'є кожен шанівний поклін,
Хоч би злодійськими руками
Та з кривди наповнявся він…
Хто ж бачить бідних поміж нами,
Хто чув нещастя плач і дзвін?
Хто, хоч почути вже пора,
Послухав пісню пісняра?!
Стоїть палац високий, білий,
Будова гарна, все – під шнур, —
Чи там живуть майстри, що вміли

Поставити штудерний мур?
Та ні! Куди? Вони згоріли
Від блискавок життєвих бур.
Зоря трудів, зоря добра
Веде так само пісняра.
Все тлінне, все долає змора,
Ніщо не вічне на землі,
Хіба лиш сльози правди й горя
Не гаснуть у віків імлі.
Помер пісняр.
Дружки при скорбному столі
Сидять – не плач, а машкара…
Гірка ти, доле пісняра!

1906